

— Στὴν Παράδεισο δὲ χωρεῖ, εἶπε ὁ Χριστὸς μὲ αὐστηρότητα. Ἐγὼ σένα μονάχα προσκάλεσα.

— Καὶ ἔγω ἀρέντη μου Χριστέ, εἶπε ὁ χαρτοπαίχτης, τὴν ἀρεντιά σου μονάχα προσκάλεσα στὸ σπίτι μου, καὶ μούφερες ἄλλους δώδεκα.

Ἄνθρωπος ἐσυλλογίστηκε λίγο, εἶδε πῶς ὁ χαρτοπαίχτης εἶχε δίκιο, χαμογέλασε καὶ εἶπε :

— Ἐλα, περάστε κ' οἱ δύο μέσα.

ΑΝΕΜΟΣ

ΔΙΠΛΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ποίημα χωρὶς στίχους.

Τὸ πρῶτο βαθύ ὄνειρο τῆς ψυχῆς μου ἐστὶ τῶχεις κλέψει . . .

Στίχους δὲν ἔγραφα. Στίχους δὲ γράφω. Μὰ ὅ,τι βάζουν στοὺς στίχους, καρδιὰ καὶ λαχτάρα, πόνο καὶ τρόμο, ἀγάπη καὶ πόθο, θὰ τὰ βάλω σ' αὐτὰ ποῦ θὰ γράψω.

Στίχοι δὲ θᾶνε, μὰ ποίησιν θᾶνε—γιατὶ θὰ εἶνε ζωή!

Καὶ τί χρειάζονται τὰ λόγια;

Ἦρως ἀλάκερους μπροστά σου γονατισμένη ἡ ψυχὴ μου, μὲ τὴν ἄφωνα τῶν ματιῶν γλῶσσα, θὰ σοῦ ληρτὸν πόνο τῆς τῶ μυστικό, κ' ἓνα ποίημα θὰ γράφεται, θὰ γράφεται χωρὶς ἀπ' τὰ χεῖλια μου νὰ πέφτη λέξη καμμιὰ . . .

Τὸ πρῶτο βαθύ ὄνειρο τῆς ψυχῆς μου ἐστὶ τῶχεις κλέψει . . .

Τὸ πρῶτο ἀφτερούγιαστο ὄνειρο τῆς ψυχῆς σου ἐγὼ τῶχω κλέψει . . .

Μ' ἔβλεπαν ὅλα τ' ἀστέρια. Μ' ἄκουγε ἀπ' ἀντικου τ' ἀπόνοι ποῦ ἔφυγε τὸ λυπημένο του σκοπό. Τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν μελωδικὰ συνῶδευαν τὸ μαγικό τραγοῦδι ποῦ ἄσφακα ἔπαιον' ἐμπρός μου.

Στῆς ματιᾶς μας τὴ λάμψη πρωτοῖδῶθηκαν οἱ ψυχῆς μας· στῆς ματιᾶς μας τὴ λάμψη πρωτοτρομοῦλιασαν οἱ χαρῆς μας.

Δὲ σοῦ εἶπα ποτὲ πῶς ἐσένα μονάχ' ἀγαπῶ· στὶς ἀτέλειωτες ὀμιλίες μας ποτὲ δὲ μοῦ εἶπες ἓνα λόγο ἀγάπης. Σωπαίνουν τὰ χεῖλια· μόνο τὰ μάτια μιλοῦνε.—Καὶ χτυποῦν οἱ καρδιές.

Τὸ πρῶτο ἀφτερούγιαστο ὄνειρο τῆς ψυχῆς σου ἐγὼ τῶχω κλέψει . . .

Τὸ πρῶτο βαθύ ὄνειρο τῆς ψυχῆς μου ἐστὶ τῶχεις κλέψει . . .

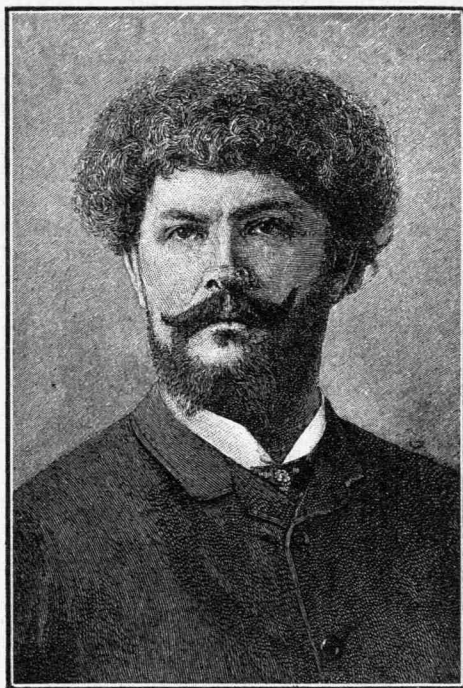
Ἡ λευκὴ φεγγοβολιὰ τῆς ἀγάπης ὄλωνε μὲ φωτίζει. Ἐαστεριάζει ἡ ψυχὴ μου. Κι' αὐτὸ τὸ μυαλό μου ἀκόμην δυναμώνει.

Μὰ καὶ σ' ὄλο αὐτὸ τὸ φῶς μέσα δὲ βροῖστω λόγια, ποῦ νὰ πρέπουν δὲ τέτοια ἀγάπη.

Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι . . . Ἄν θελήσω νὰ εἰπῶ μὲ τὰ χεῖλια τί νοιώθει ἡ καρδιὰ, τὴν καρδιὰ θὰ προδῶδουν τὰ χεῖλια

Τὸ πρῶτο ἀφτερούγιαστο ὄνειρο τῆς ψυχῆς σου ἐγὼ τῶχω κλέψει . . .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΕΝΤΗΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΙΣΠΑΙΝ

Ἄνθρωπος Ἰωάννης Ῥισπαίν εἶνε συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς διάσημος ἐκ τῶν μᾶλλον ἀκουομένων ἐν τῇ συγχρόνω Γαλλίᾳ. Ἄνθρωπος τοῦ βίος ὑπῆρξε τρικυμιάδης καὶ πλήρης περιπετειῶν καὶ ἀντιθέσεων. Ἐχρημάτισε ναυτόπαις καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ecole normale· ἀλλὰ τὸ ὕψος του ὡς συγγραφεὺς, τοῦλάχιστον εἰς τὰ μᾶλλον ἀντηχῆσαντα παρὰ τῶ κοινῶ ἔργα του, δὲν προσέλαβε κανὲν ἐκ τῶν χαρισμάτων ἅτινα διακρίνουσι τοὺς ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ διαμορφουμένους λογογράφους. Ἐγραψε στίχους θαυμασίας αἰσθηματικούς καὶ στίχους ἀνηθικούς, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ ὑπέστη φυλάκισιν τῇ ἀποφάσει τῆς Δικαιοσύνης. Σὺζυγος καὶ πατὴρ τέκνων, ἐπροξένησε κοινὸν σκάνδαλον διὰ τὰς λίαν ἐκκεντρικῶς ἐκδηλουμένας σχέσεις του μετὰ τῆς Σάρας Βερνάρ, μετ' ἧς καὶ ἀνῆλθε τὴν σκηνὴν κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματός του «Νανά Σαίβ».

Ἐμφρανισθεὶς εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον καθ' ἣν ἐποχὴν ἤκμαζεν ἡ μεγάλη ποιητικὴ σχολὴ τοῦ Παρισσοῦ, παρέμεινε αὐτός, μετὰ τῶν φίλων του Ῥαούλ Πονσέν, τοῦ εὐθύμου ἄσματογράφου, ὅστις πίνει καὶ ψάλλει τὸν οἶνον, ὡς οὐδεὶς, καὶ τοῦ Μαυρικίου Βουσσώρ, τοῦ αἰθέρου καὶ πλατωνίζοντος ποιητοῦ, οὐ μόνον ξένος πρὸς τὴν γύρω του κίνησιν, ἀλλὰ καὶ ἀντέδρασε κατ' αὐτῆς διὰ τῶν ἔργων του. Πρῶτη ποιητικὴ του συλλογὴ εἶνε «Ἄνθρωποι», τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ θαυμασιὸς τόμος τοῦ «Τραγοῦδιου τῶν ζητιάνων», κατὰ τινὰς τὸ ἀριστούργημά του. Βραδύτερον ἐπεφάνησαν αὐτοῦ αἱ «Βλασφημίαι», μέγα βιβλίον ἀντιθηρησκευτικῶν ποιημάτων, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ποιητῆς πλήρης ὀργῆς καὶ ἀθείας ἐπεχείρησε νὰ καταρρίψῃ τὰ ὁμοιώματα καὶ νὰ κρημνίσῃ τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν παντὸς θρη-